

taller de creació

JOCS D'ESTIU

Pau Guinart. (l'Escala, 1983) ha estudiat història i filosofia a Girona, tragèdia grega a Anglaterra i cinema als EUA. Ha escrit diferents dietaris de viatge, d'entre els quals destaquen *Dos en un Burro. Per Catalunya en carro* i *Fragmentari de Nova York*.

Passatge Alzina

El passatge Alzina era un carrer estret i sense sortida, un cul-de-sac sense asfaltar. Cada nit d'estiu, havent sopat, els nens i nenes deixàvem enrere les nostres cases i sortíem corrent en busca de diversió. Els límits d'aquell carrer eren els límits del nostre món.

La il·luminació era tènue fins al punt que les estrelles es fonien amb les faroles, i aquestes amb les cuques de llum que poblaven el solar adjacent al carreró. Els nens, romàntics amb instint caçador-recol·lector, arreplegàvem totes les cuques que podíem i les regalàvem a la nena que ens agradava com si li estiguéssim oferint un bocí d'univers. Eren els anys vuitanta, i en aquell temps no hi havia ni videojocs, ni mòbils, ni *tablets*, ni... ni tinc 30 anys i ja semblo un iaio...

Bronzejats, sempre en pantalons curts i sabates Victoria enfundades en uns peus sense mitjons, teníem les cames plenes de rascades i picades de mosquit que no notàvem. De dies es podia jugar a atrapar, a l'un dos tres pica-paret, a la pesta alta o a qualsevol altre joc inventat, però de nit només hi havia una possibilitat: l'*escondite*.

De sobte es feia el silenci. Algú amb veu d'escolanet començava a comptar acceleradament: «un dos tres quatre cinc sis set vuit nou deu onze dotze»... Quan arribava a cinquanta es girava i es trobava el carrer completament desert. Camina valentament, amb cautela. Algun somriure fugaç tensava l'ambient. En el moment que s'havia allunyat suficientment del pi contra el qual havia comptat, sentia uns passos nerviosos i, en tombar-se: «Un dos tres, salvat!» Algú havia aconseguit la redempció. Al cap de poc, al primer a ser descobert li tocava «parar» en la següent partida. La simplicitat era un requisit elemental en aquelles edats.

Cada nit, religiosament, passava un carret de gelats que s'aturava just a l'entrada del carreró, només per a nosaltres. Recordo una vegada que, corrent a amagar-me, vaig perdre una moneda de dues-centes pessetes que els meus pares m'havien donat amb inusitada generositat per

> **Il·lustracions: Gemma Rigau.** Sóc de Girona, on actualment visc i treballo. Faig de vetlladora i de docent en tallers d'arts plàstiques, però a les tardes sóc a Barcelona, estudiant el postgrau d'il·lustració creativa a Eina. Vull professionalitzar-me com a il·lustradora. Tinc un blogspot en què es poden veure els meus treballs: gemmarigaudellobet.blogspot.com.es.

comprar-me un gelat i quedar-me el canvi. Era una *rara avis*, se'n veien molt poques, i llúia com cap altra moneda que hagués vist mai. En algun moment devia caure a terra i es devia confondre entre la pols i les pedres, o potser algú se la va trobar i no va poder reprimir el desig de quedar-se-la. Mai no ho vaig saber. Sempre més hi he pensat.

També recordo una vegada que, desafiant les regles del joc, un nen petit i taciturn va decidir anar més enllà del carrer per sortir a buscar un amagatall a l'espai exterior, a la *terra incognita*, més enllà de les columnes d'Hèrcules, on s'acaba el món i comencen els monstres.

Però de seguida es va adonar que l'univers perdia sentit fora del carrer, i va tornar amb la cua entre cames.

Així transcorrien les nits d'estiu de la nostra infància: amb total despreocupació i absència d'obligacions. Només amb una lleu intuïció que la vida podia consistir en quelcom més que allò i allà; que potser en algun moment, encara molt llunyà, el món podia deixar de ser un joc, un entreteniment, per convertir-se en un assumpte complicat i seriós: una cosa de grans.

Pau Guinart.

Un joc innocent per sobreviure

Ens hi passàvem el dia, des del matí fins al vespre. Enfonçàvem les mans als sacs de cigrons i de mongetes del ganxet. Omplíem bosses de cartró triangulars de fideus de l'1, del 2, del 3, o del zero zero, que eren els més fins i els que, si et quèien a terra, se't feien més difícils de recollir perquè s'escampaven arreu i s'amagaven darrere dels sacs de detergent: l'Omo, també a granel, com els fideus i el granís.

Ens amagàvem al racó de sota el taulell i posàvem l'escala de quatre escalons de fusta vella al davant, i fèiem barraqueta per despistar qui volgués saber on ens havíem posat. Arraulides al forat, llepàvem estrep prèviament marejat pel canutillo de sidral. Si el paper taronja quedava massa remullat es trencava i ens havíem d'espolsar el sidral del pit, i el que ens quedava a les mans el llepàvem amb la llengua negra d'estrep.

Quan sentíem el timbre sortíem de l'amagatall i ens enfilàvem a l'escala per despistar. Si la clienta volia alguna cosa que s'hagués de pesar, molt millor: cent grams de fideus del tres, tres unces de farina, sis unces de sucre. Si calia despistar colònia ja era una altra cosa: havíem de cridar l'àvia i després ja només servíem per aguantar els pots de plàstic amb què es mesuraven les quantitats: dos-cents cinquanta mil·lilitres era el que es venia més sovint. S'havia d'anar

amb compte de trabucar-la bé a l'ampolla de vidre de la clienta. Si se'n vessava a sobre el taulell hi passàvem la mà i ens posàvem Lavanda Puig o el Royal Ambrée a darrere el clatell i ja fèiem olor per tot el dia.

Quan se'ns acabaven els jocs de botiga i estàvem cansades de llepar estrep, xupa-xups i piruletes, quan ja havíem mastegat un parell de boles de xiclets dels de la màquina del carrer, si era l'estiu, agafàvem la bossa de carculles i el pot de cola i decoràvem les caixes de Maderas de Oriente de la casa Legrain París. Quan acabàvem les tornàvem a deixar a la lleixa de les colònies i els sabons i en canviàvem l'etiqueta: en lloc del preu que tenia n'hi posàvem un altre deu pessetes més car. Serien els dos duros que hi guanyàriem el dia que uns turistes, segurament francesos, comprarien la caixa, amb un mig somriure esqueixat mentre l'àvia els aniria dient: «*Muy bonitas, son de la playa del Estartit*».

Eren els anys seixanta, i el que en dèiem el món era el que vèiem d'esgallimpanta a les Notícies i al Nodo. El nostre, de món, era a la botiga i al carrer, i quan començava el bon temps, les hores es desplaçaven als horts del tamarigar, a la mota, la resclosa i la branca que duia l'aigua fins al safareig on les dones encara rentaven els llençols. Un dels jocs més innocents era el de llençar qualsevol cosa que surés —un plàstic, un barcot de

Mercè Font. Torroella de Montgrí, 1961. Professora de Secundària. Autora de la novel·la *L'ajudant del metge* (Edicions de l'Albí). Ha publicat poesia i teatre i ha col·laborat en diferents revistes, com *Gavarres* i *El Montgrí*.